

Poate e bine că dr. Lengyel Peter nu precizează în articolul său „ [Nimeni nu e vinovat](#) ” unde a fost acțiunea umanitară a cluburilor „Rotary” și „Rotaract”. Am văzut un loc, o localitate, un cătun mai exact, care sigur are mai mulți copii decât întreg Maramureșul nostru. Un loc unde sărăcia strigă în gura mare, un loc unde copiii se bucură de orice urmă de bunăvoință primită de la cei mari.

Acolo, la fața locului, prins în miezul evenimentelor umanitare, nu prea ai timp să te gândești cum de au ajuns acei oameni așa cum au ajuns. Ce contează localitatea, ce contează țara, ce contează continentul când vezi că așa ceva există?

Ai vrea să schimbi totul, ai vrea să faci cumva ca asemenea locuri unde tristețea ia forme palpabile, să nu mai existe... Copii nevinovați că s-au născut în asemenea loc, părinți vinovați că i-au adus pe lume înainte de a face curățenie prin case și printre hăinuțele copiilor lor, rămase moștenire de la frații cei mulți și mai mari...

I-am filmat pe micuți venind în fuga mare pe uliță spre noi. Se dăduse vestea că niște oameni au venit în localitatea lor cu dulciuri. Cât de puțin înseamnă asta pentru copiii noștri, cât de mult a însemnat asta pentru copiii lor... Scriu și simt cum sufletul lasă în mine niște picături...Oare ce fel de picături sunt astea...?

Tristețea și bucuria pe chipurile unor copii care vorbesc o limbă pe care doar lingviștii ar putea-o clasifica. Nu poți să nu te întrebi cum s-a ajuns în asemenea situație. Acolo, la fața locului, m-am întrebat de ce văd ceea ce văd, de ce vedem noi, „străinii” locului ceea ce vedem. Cred că acum, când impresiile încep să fie mai clare, pot să dau un răspuns, care, evident, nu-i singurul...

Până acum câțiva ani comunitatea uitată de...toate lumile n-a avut biserică, n-a avut lideri religioși. Acum au, dar îndreptarea unor lucruri strâmbe de sute de ani se face în mulți ani. Sper că se mai poate face ceva. O stare generală de dezorganizare, de haos și de mirosuri grele, de bube și haine niciodată spălate. N-am intrat în case. Nici nu cred că aș fi făcut-o...Nu cred că cineva din grupul nostru ar fi făcut-o...M-am gândit că tot ce am văzut acolo s-ar fi putut întâlni peste tot în lume dacă n-ar fi fost biserica, indiferent care, pentru a mai estompa apucăturile animalice care există chiar și azi în noi. Omul are nevoie să fie călăuzit. Atât de lideri locali, cât și de acel ceva care nu se vede, dar căruia pe românește îi spunem „frica de Dumnezeu”.

Am fost acolo...

Scris de Horia Picu

Miercuri, 18 Decembrie 2013 17:58 - Ultima actualizare Miercuri, 18 Decembrie 2013 21:10

Sincer spus, eu nu prea cred în șansele remedierii stării de lucruri văzută acolo...Poate nu mai am vârsta entuziasmului fără limite. Dacă m-ar întreba cineva dacă mă bucur c-am fost acolo, aş spune oricând, fără ezitare, da! De acum înainte, vă rog să nu vă mai plângeți atâta, că n-aveți una, că n-aveți alta! Dacă ați fi fost acolo, ați ști despre ce vorbesc...Nimeni nu-i vinovat, sau toată lumea e vinovată?